

– a myslíme přitom na Roberta Musila, který na příkladu kraula zkoumá podstatu stylu, mezi technikou a způsobem, přičemž usuzuje, že styl „je umění kompenzovat neznalost“, tedy neznalost „rozumových předpokladů plavání“, jak říká, ale navíc i neznalost pojmová²³⁴.

Máme dojem, že Montherlant se snaží povýšit sport pomocí vyvozování z oblasti umění, kdy používá terminologii estetizující analýzy, a navíc, že má potřebu odkazovat se na styl, aby popsal to, čím ještě **by** pohyb atleta mohl být nepřekonatelně osobitější a expresivnější. Jde zcela jistě o novoklasický projev úcty určitému helénistickému vyznání. Ještě jednou je styl evokován jako nějaká tabulka čitelnosti – krok sportovce odráží jeho vnitřní osobnost, kdežto přechod od jeho vnějších rysů k vnitřním je záležitostí stylu. Tento styl se pak stává nezbytným předpokladem, bez něž by se sport omezil na pouhý akt násilnosti – „chybí-li ve sportu styl, chybí onen krásný a dokonalý pocit radosti“, „styl představuje jemný aspekt sportu“²³⁵. Jako častokrát neznamena toto tvrzení nic zvláštního, ale *chce* říct mnoho, neboť použitím slova *styl* vzniká nový vztah k jazyku a k zobrazování, který nevychází z představy ve smyslu stylistického prostředku, ještě méně ve smyslu přeneseného významu, nýbrž z konkrétního projevu podmanivého znepokojování. Tato poznámka vytváří referenční protiargumentaci ve prospěch prostého diskurzivního znepokojování, kdy je jakákoli konkrétní analýza vyloučena.

závažné jsou P10, P12, méně P11, P3, P7

celkově C